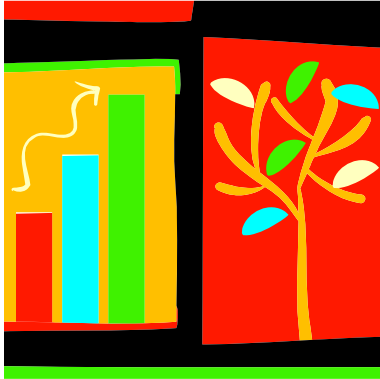

Max Lucado

Búp Bê Gỗ

Dịch giả: Trần Việt Phương

Ở một ngôi làng nọ, có một bác thợ mộc tên là Eli. Ngoài công việc bình thường của một người thợ mộc, bác Eli còn đẽo những con búp bê gỗ. Tất cả chúng đều được đẽo từ một loại gỗ đặc biệt mà sau khi hoàn thành, chúng sẽ trở thành những con búp bê biết cử động, biết suy nghĩ.

Những con búp bê gỗ này không con nào giống con nào. Mỗi con có một đặc điểm riêng, thậm chí chúng còn suy nghĩ khác nhau. Công việc duy nhất của chúng là dán đề can lên mình nhau. Những búp bê nào làm việc tốt, có lớp sơn được tô vẽ cẩn thận, không bị xước thì được các búp bê khác dán đề can hình ngôi sao lên mình. Còn những búp bê hậu đậu, làm việc xấu hoặc có nước sơn nhem nhuốc, bẩn thỉu thì bị các búp bê khác xúm lại dán lên mình những chấm tròn màu đen. Có những búp bê mình được dán đầy sao và cũng có những búp bê thì mình toàn là chấm đen.

Punchinello là một trong những búp bê gỗ bị dán toàn chấm đen. Cậu ta luôn cố gắng nhảy thật cao sao cho bằng những búp bê khác nhưng cậu ta luôn bị ngã. Và khi cậu ngã, những búp bê khác lại xúm lại dán chấm đen lên người cậu. Nhiều lúc bị ngã, lớp sơn trên người cậu lại bị tróc ra và trầy xước. Thế

là những chấm đen cứ thế được dán lên người cậu. Đã nhiều lần Puchinello cố giải thích vì sao cậu lại bị ngã nhưng điều đó thật vô ích, những búp bê khác lại xúm vào và dán lên người cậu nhiều chấm đen hơn.

Người Puchinello ngày càng nhiều chấm đen đến nỗi cậu ta chẳng dám bước chân ra khỏi cửa. Puchinello sợ rằng cậu ta có thể sơ ý làm một điều gì đó ngớ ngẩn đại loại như bỏ quên mũ, bước vào vũng bùn... và thế là cậu lại bị dán thêm nhiều chấm đen hơn.

Những búp bê khác thường chế nhạo Puchinello: "Trông kia, hấn ta thật xứng đáng với những chấm đen đó."

"Đúng vậy, hấn không phải là người tốt đâu."

Puchinello cảm thấy tự ti và xấu hổ vô cùng. Cậu ta luôn nghĩ rằng cậu ta không phải là một con búp bê tốt. Cậu chỉ dám đi cùng những búp bê bị dán chấm đen. Đi cùng chúng, Puchinello chẳng có hứng thú gì nhưng như thế còn hơn là đi với những búp bê toàn sao là sao và nghe chúng chế nhạo.

Thế rồi một hôm, Puchinello gặp một búp bê đặc biệt. Cô nàng búp bê này không có sao cũng chẳng có chấm đen. Người cô ta trông trơn. Tên cô ta là Lulia. Puchinello vô cùng ngạc nhiên. Không phải là không ai dán đề can lên người cô ấy mà là vì không một miếng đề can nào có thể dính trên người Lulia. Những chấm tròn xấu xí hay những ngôi sao xinh đẹp, tất cả đều rơi ra khi được dán lên người Lulia.

Puchinello nhìn Lulia và ngẫm nghĩ: "Mình muốn giống như Lulia, mình không muốn bị ai đánh giá cả." Puchinello quyết định hỏi Lulia xem vì sao cô ấy làm được như vậy.

"Dễ lắm!", Lulia trả lời, "Ngày nào tôi cũng đến thăm bác Eli."

"Tại sao bạn lại đến thăm bác ấy?"

"Bạn không muốn tìm thấy chính mình sao? Hãy đến chỗ bác Eli đi, bác ấy đang ngồi trên đôi ấy!"

Lulia không nói gì thêm và bỏ đi. Puchinello gào lên: "Nhưng bác ấy sẽ chẳng thèm nói chuyện với tôi đâu!" Lulia không quay lại. Puchinello bèn quay về nhà. Cậu ta ngồi bên cửa sổ và nhìn những búp bê khác dán đề can lên mình nhau.

"Không, không thể như thế được!" Puchinello thì thầm. Cậu ta quyết định đi gặp bác Eli.

Lên đến đỉnh đồi, Puchinello bỗng nghe thấy có ai đó gọi mình.

"Puchinello!"

Puchinello dừng lại.

"Puchinello, ta thật vui khi cháu đến đây. Lại đây nào! Lại đây để ta ngắm cháu xem nào."

Puchinello quay đầu lại: "Bác biết tên cháu sao?"

"Tất nhiên rồi, ta làm ra cháu mà."

Bác Eli nhìn những chấm đen trên người Puchinello và nói: "Hình như cháu phạm hơi nhiều lỗi phải không?"

"Không, không phải như vậy! Cháu không cố ý. Cháu đã cố gắng rất nhiều nhưng..."

"Cháu không cần phải thanh minh với ta. Ta không bao giờ để ý xem bọn búp bê gỗ nghĩ gì cả."

"Thật thế ư?"

"Đúng, và cháu cũng chẳng cần để ý làm gì. Chúng dán sao và chấm đen lên ai nào? Chính là những con búp bê gỗ như cháu. Những điều chúng nghĩ không quan trọng Puchinello ạ. Điều quan trọng là ta nghĩ gì và ta nghĩ rằng cháu là một con búp bê đặc biệt."

Puchinello cười: "Cháu đặc biệt sao? Cháu không thể chạy nhanh, không thể nhảy cao. Lớp sơn của cháu thì trầy xước. Tại sao bác lại cho cháu là đặc biệt?"

Bác Eli đặt tay lên đôi vai gầy bé nhỏ của Puchinello và chậm rãi nói: "Bởi vì cháu là của ta, do ta làm ra."

Puchinello không thể nói gì. Chưa ai nhìn cậu thân thiện như bác Eli.

"Hàng ngày ta vẫn mong cháu đến."

"Cháu đến đây vì cháu đã gặp một búp bê không có chầm cũng chẳng có sao."

"Bác biết. Lulia đã kể cho bác về cháu."

"Nhưng tại sao trên người cô ta lại chẳng có miếng đề can nào?"

"Bởi vì Lulia quyết định như vậy. Cô ấy cho rằng những điều cô ấy nghĩ quan trọng hơn những điều mà những búp bê gỗ khác nghĩ. Những miếng đề can chỉ dính lên người cháu khi cháu quan tâm đến sự đánh giá của những búp bê khác. Một khi cháu không để ý đến những sự đánh giá đó, những miếng đề can sẽ tự động rơi ra."

Puchinello quay đi. Bác Eli nói với theo: "Hãy nhớ rằng cháu rất đặc biệt đối với ta bởi vì ta đã tạo ra cháu. Và khi làm ra cháu, ta không tạo ra một lỗi lầm nào trên người cháu cả."

Puchinello không dừng lại. Cậu tiếp tục đi và tiếp tục suy nghĩ về những câu nói của bác Eli.

"Bác ấy có lý. Tại sao mình cứ phải làm khổ chính mình vì những lời nhận xét đánh giá ấy nhỉ? Tốt hơn hết là quên chúng đi. Điều quan trọng là mình phải cố gắng, cố gắng hết sức mình trong cuộc sống."

Bỗng nhiên, những chấm đen từ từ rơi khỏi người Puchinello. Thân mình cậu bây giờ trông trơn, chỉ còn lớp sơn trắng xước của chính cậu.

Nguồn: Hoathuytinh.com
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 30 tháng 5 năm 2005